

Hecuba verstomt van smart, haar stem, haar tranen die vanbinnen wellen, worden door puur verdriet verslonden. Als een harde rots verstijft zij, strak richt zij haar ogen op die plek vlak voor zich, heft daarna het gelaat, van smart vertrokken, naar de lucht, kijkt dan opnieuw naar hoe haar zoon daar ligt, zijn hoofd, zijn wonden – vooral die wonden! – en bewapent zich met boze wrok. Daardoor gedreven en alsof zij steeds nog koningin is eist ze vergelding. Alles waar zij nog aan denkt is wraak... Zij kookt en zwelt van hete woede, roept snel om hulp naar haar gevangen lotgenoten, grijpt hem [Polymnestor] vast, steekt diep haar vingers in zijn huichelende ogen en trekt die uit hun kassen – in haar woede wordt ook zij misdadig!

Ovidius, *Metamorphosen*, Amsterdam, Athenaeum – Polak & Van Gennep, 2011